

Orgoványi Anikó: Mese a csillaghúrról

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kis szikla. Egy domboldalon lakott, ahonnan szép kilátás nyílt a vidékre. Sokat gyönyörködött a tájban, különösen reggelenként, amikor a nap sugarai megcsillantak hófehér kristálykövein. Szépségét csodálták az erdő lakói, még a magasban vitorlázó egerészölyv is lekacsintgatott rá.

A szikla mégsem volt igazán boldog, mivel a magány szorongatta a lelkét. Sziklatestvérein kövirózsák sütkéreztek, oldalukhoz bársonyos mohák simultak, körülöttük hangyák szorgoskodtak. Bezzeg a kis sziklán még egy árva zuzmó sem ütött tanyát. Esténként szomorúan nézegette az égboltot, és csak a csillagok ragyogása enyhítette bánatát.

Egyik nap hirtelen beborult az ég, villámok szaggatták át a sötétséget, hatalmas mennydörgések közepette. Süvítő szél söpört végig az erdőn, és nekicsapódott a domboldalnak. A szikla összehúzta magát amennyire csak tudta, de nem tudott elbújni a felhőszakadás elől. A nagy ijedtségben észre sem vette, hogy a szelek szárnyán egy apró magocska utazott, és a kőfalnak ütközve megkapaszkodott az egyik repedésben.

Másnap reggel a szikla leheletfinom motoszkálásra lett figyelmes. Amint jobban szemügyre vette az oldalát, észrevette a magot, amely éppen akkor feszegette szét burkát, mint madárfióka a tojáshéjat, és egy hajtás dugta ki a fejét a napvilágra. Megörült a kis szikla! Végre, nem lesz többé magányos! A magból kis növényke cseperedett. Hajszálgököreivel megkapaszkodott a sziklarepedésben, nyakát a fény felé nyújtogatta, és két levelet is növesztett már. A nap langyos simogatására hófehér, parányi csillagokra emlékeztető virágfejek bontották ki szirmukat.

Éppen arra repült három jóbarát: Lille, a kis pillangó, Dodi dongó, és Zizi, a zengőlégy.

- *Nézzétek, olyan ez a virág, mintha fehér csillagok potyogtak volna ide az égből* - mondta Lille.

- *És milyen vékony húrral kapaszkodnak egymásba!* - csodálkozott Zizi.

- *Legyen a neve Csillaghúr!* - vágta rá Dodi.

Mindannyiuknak tetszett az ötlet, így aztán megünnepezték a névadást. Zümmögtek egy dalt a tiszteletére, s jót hintáztak a szellő ringatta húr-száraikon.

A szikla nagyon büszke volt, hogy Csillaghúr éppen őt választotta lakhelyéül és barátjául. Őrködött is felette éjjel-nappal, féltőn vigyázta annak törékeny szárait, nehogy egy is megpattanjon, s elhervadjon rajta a virág. Így éltek, éldegéltek nagy boldogságban, amikor egyik nap szokatlan zaj ütötte meg a fülüket. Távolról kiabálás, harsány nevetés hangjait hozta a szél. Egy csapat gyerek jött erdei kirándulásra, ők hangoskodtak. Csillaghúr félénken összehúzta magát, és megpróbált odasimulni a szikla oldalához. Lille, Dodi és Zizi ijedten behúzódtak egy bokor ágai közé, onnan figyelték az eseményeket. A lépések már egészen közletről hallatszottak, majd a szikla lábak taposását érezte az oldalán. Megfeszítette a hátát, ahogy csak tudta, hogy védje Csillaghúrt. Ám ekkor egy túracipő éppen védenca fölé magasodott.

- *Vigyázz, rátaposol a virágra!* - hallatszott hirtelen egy kislány hangja. Julcsi ijedten húzta félre barátnőjét, Mártit, akinek a lába éppen a növény mellett ért földet.
- *De szép virág! Olyan, mintha csillagok hullottak volna a földre. Hazaviszem anyukámnak* - mondta Márti, s már nyúlt is a virág felé.
- *Ne bántsd!* - kérlelte Julcsi - *a vadvirág ott szép, ahol nőtt, különben sem bírná ki hazáig, egykettőre elhervad.*

De Márti nem hallgatott rá. Egyik szálát tépte a másik után. Szegény Csillaghúr félelmében szinte megbénult, s csak annyit érzett, hogy húzzák, szaggatják a testét. Vékony gyökereivel kapaszkodott a sziklarepedésbe, nehogy kiszakadjon tövestül, mert az a végét jelentette volna. A szikla is tartotta őt minden erejével.

- *Nem nézhetjük ezt tétlenül, gyerünk, segítsünk rajta!* - kiáltott Lille.
- *Húzzuk el a nótáját!* - döngöcsélte Dodi.
- *Ijesszük el íziben!* - zizegte Zizi.

Mindhárman Márti köré sereglettek. Lille a kislány szeme előtt cikázott, Dodi az orrára szállt, Zizi pedig mérgesen a fülébe zúgott: zzz, zzz!

- *Hess innen! Hagyjatok békén!* - sikított ijedten Márti. Gyorsan letépte még az utolsó szálát is és társai után futott.

Lille, Dodi, és Zizi kétségbeesve méregették Csillaghúr megtépázott testét. Körülzummögtek, vigasztalták, megpróbálták felállítani összezúzott szárait. Mindhiába. Csillaghúr nem adott életjelet magáról.

Alig telt el néhány perc, Márti a frissen szedett csokrára pillantott, és meglepődve felkiáltott:

- *De hisz ez elhervadt! Milyen csúnya lett! Így nem vihetem haza anyukámnak. Sebaj, úgy is elszibbadt a kezem a szorításban.* – mondta, és a hervadt virágcsokrot a bokorba hajította. Julcsi megcsóválta a fejét. Szégyellte magát barátnője helyett is.

Beesteledett. A kis szikla szomorúan ölelte magához megtépázott barátját, s egy harmatcsepp gurult végig az arcán. Bánatában feltekintett az égre. S csodák csodája, ezen az estén annyi csillag ragyogott ott fenn a magasban, amennyit még soha sem látott. Egyik szebben tündökölt, mint a másik.

- *Talán Csillaghúr költözött oda, azért ilyen varázslatosan szép ma az ég* - gondolta.

Másnap reggel a felkelő nap meglepődve nézte a megtépázott virágot. Alig ismert Csillaghúrra. Cirógatta, keltegette, mindhiába. Aztán mégis, mintha megmoccan volna valami a tövénél. Egy apró bimbócska volt az, ami elkerülte a kislány figyelmét, így csodával határos módon megmenekült. Ez nyújtózkodott most a langyos fénysugár felé. Lett erre sürgés-forgás! Lilla, Dodi, Zizi, és az erdő összes lábakon, szárnyakon járó lakója mind oda sereglett a szikla köré. Nem kellett sokáig várniuk. Egyszerre csak megnyílt a bimbó és megjelentek a selymes virágszirmok. Nosza, lett nagy boldogság, vigadalom! Mindannyian a túlélő kisvirágot ünnepelték. Lilla, Dodi és Zizi virágport hozott neki ajándékba. Csillaghúr így magokat tudott érlelni, majd egy szép napon a szél szárnyán útjukra bocsátotta őket. Sokáig nézett utánuk, s azt kívánta, bár csak mindegyikük jó talajra, s kedves barátokra találna, mint amilyenek őt is körülveszik.

Azóta sziklás erdei tisztásokon, árnyas doboldalakon úgy virítanak a csillaghúr selyemfehér virágai, mint tündöklő csillagok az éjszakai égbolt fekete bársonyán.